

Editorial

Vážení čtenáři VOZKY, jelikož je stále těžší získávat finanční prostředky na provoz magazínu, a to i ze strany státních orgánů, nadací, inzerentů a sponzorů (nejen v době pandemie...), museli jsme snížit počet stran jednoho čísla na 48. Kromě toho jsme se pracovně rozloučili s naší dlouholetou redaktorkou Blankou Falcníkovou, které tímto mnohokrát děkujeme. Byla radost se s ní setkávat a je docela možné, že se s ní neloučíme navždy.

Snížení počtu stran je nejspíše řešením, i když jsme si vědomi, že není samospasitelné. Ale jelikož je naší povinností starat se o svěřené prostředky *s péčí řádného hospodáře* (promiňte malé klíše...), nic jiného nám nezbývalo. Náklad zůstane stejný, protože stále projevujete zájem o VOZKU, a dokonce někteří noví předplatitelé přibývají. Díky!

V průběhu letošního roku se podle vývoje finanční situace našeho střediska rozhodneme, zda počet stran zvýšíme. Věříme, že tuto situaci pochopíte, protože „postkoronavirová doba“ může (ale nemusí) každému z nás přinést nějaká ta nečekaná pracovní překvapení a z minulosti nám už dobře známé *utahování opasků*.

Milí čtenáři, budeme se snažit stále přinášet zajímavé a inspirativní příběhy ze života a pro život na vozíku, konkrétní a hlavně fungující rady a doporučení nebo tvůrčí počiny mnoha z Vás, protože to je kořením každého čísla Vašeho VOZKY. Takže v obsahu magazínu se nic nemění. Některé rubriky přejmenujeme a oblékneme do modernějšího hávu, a pokud byste si přáli, abychom se věnovali i jiným oblastem života, dejte nám vědět.

Nejlepší ale bude, když si sami sednete za počítač nebo k prázdnému papíru a připravíte příspěvek, který se bude líbit nejen Vám, ale také čtenářům VOZKY. Stále hledáme nové externí přispěvatele, kteří přinesou svěží pohled na mnohá témata (nejen) ze života s postižením.

Přátelé, přejeme Vám příjemné čtení v novém čísle a děkujeme za přízeň!

Pavel Plohák
šéfredaktor

Tak se ptám PROČ?

Božena Šimková

V roce 2014 jsem po onemocnění manžela začala využívat služeb terénní asistence z Centra pro zdravotně postižené Moravskoslezského kraje, detašovaného pracoviště Ostrava (CZP). Bylo už třeba přimnout pomoc zvenčí. Léta života rychle plynou, čas nelze zastavit a i onemocnění má své nové a nečekané vrtochy. Bylo to pro nás z počátku velmi zvláštní: najednou svěřujete klíče od bytu cizímu člověku.

Obavy ale brzy opadly. Více nás těšila pomoc a přítomnost jedné milé, šikovné a mladé asistentky, která ale u nás i v CZP (po dálkovém studiu) ukončila pracovní činnost. Při odchodu mi řekla: „Jednou na mě budete vzpomínat.“ Kdyby tak věděla, jakou měla pravdu!

Z mého pohledu a podle mých zkušeností mohu říct, že situace v terénní asistenci je stále horší a horší. U mě (a nejen u mě) se za týden vystřídá i 12 asistentek. Službu užívám dvakrát denně, v sobotu a neděli ráno 1,5 hodiny. A vždy s jinou asistentkou. Na té ranní, tříhodinové asistenci mi záleží nejvíc. Uděláme více práce, každá z asistentek vyniká v něčem jiném. Večerní je hodinová.

Podle rozpisu služeb na další měsíc, který mi posílala elektronicky koordinátorka, jsem věděla, kdo v daný den přijde a podle toho jsem naplánovala pracovní činnost. Tak jsem se ráno po probuzení vždy těšila na konkrétní asistentku a na to, co budeme spolu dělat. Od začátku tohoto roku ale ředitel centra zakázal tyto rozpisy rozesílat. Nyní musím obden telefonovat koordinátorce, aby mi sdělila, kdo přijde. A to mě vůbec nebaví. Navíc vše diktuji svému muži, aby to napsal na lístek papíru, který se jak naschvál vždy někam zatlouá.

V současné době je častá manželova otázka: „Kdo dnes večer přijde?“

„Nevím,“ odpovím.

„A bude mít klíče? Chtěl bych odejít na zahradu a do obchodu...“

„Nevím,“ odpovím.

Bylo období „bezkoronové“ a k nám chodilo třeba až 16 různých asistentek. To už se v mé skříni nevyznal nikdo. Vedení má od bytu sedm svazků klíčů, a přesto musí manžel otvírat dveře, protože asistentka klíče nemá. Nyní je korona přes lokální výskyt jakžtakž v pohodě, ale děje se to už řadu let pořád dál – neuvěřitelná fluktuace osobních asistentek nebo asistentů.

Přijímají se lidé bez kvalifikace, z různých oborů, i když se sociálním cítěním,

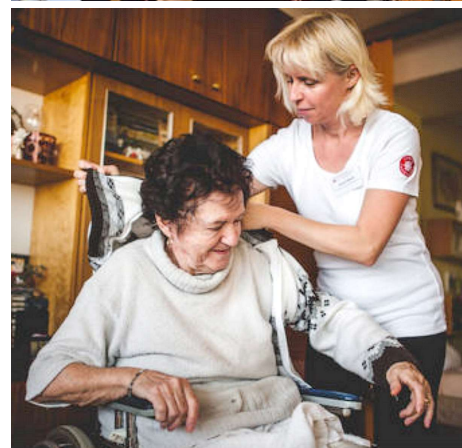
což je pro tuto činnost velmi důležité. Ovšem je to dosud platově nedocenená práce. Tito lidé mají hodinu na zaučení pod dohledem déle zaměstnané asistentky a dále už pracují sami – klienti jim musí radit. Matka jedné autistické klientky pořád upozorňuje, že na časté střídání asistentky její dcera špatně reaguje. Ale jako by hrách na stěnu házel...

Nyní dokonce ředitel neprodloužil jedné oblíbené asistentce pracovní smlouvu. Důvod neznámý. Jen mu otevřeně sdělila, co se nám klientům nelíbí. Absolvovala po roce práce povinný rekvalifikační kurz, který těsně před zkouškami stopnul koronavirus. V současné době je na úřadu práce vyvěšena poptávka po osobní asistentce. Kdo nyní zaplatí kurz a proč ji na kurz tedy posílali?

To vše mě vyprovokovalo k tomu, abych napsala tento článek. Pořád jsem to odkládala v domnění, že se situace zlepší. Jinak jsem s prací asistentek maximálně spokojená. Nemohu jim nic vytknout.

Tak se ptám **PROČ?**

Momentky z činnosti terénních sociálních asistentek

Ilustrační foto: repro <https://ostrava.caritas.cz>